

چرا CD ها ۷۴ دقیقه اند؟

دیسک های فشرده یا همان CD که امروزه کاربردهای فراوانی در زندگی ما دارند، در سال ۱۹۸۰ به دنیا وارد شدند. ولی چرا دیسک های فشرده ۷۴ دقیقه ای هستند، نه ۶۰ دقیقه ای و نه ۷۰ دقیقه ای؟!

دیسک های فشرده یا همان CD که امروزه کاربردهای فراوانی در زندگی ما دارند، در سال ۱۹۸۰ به دنیا وارد شدند. ولی چرا دیسک های فشرده ۷۴ دقیقه ای هستند، نه ۶۰ دقیقه ای و نه ۷۰ دقیقه ای؟!

هفتاد و چهار دقیقه بودن آنها را می توان تقصیر یک مرد ناشنوای آلمانی گذاشت.

شرکت سونی و فیلیپس که آن زمان در حال طراحی استاندارد CD بودند بین اندازه دیسک های فشرده با هم اختلاف داشتند. شرکت فیلیپس به دنبال طراحی دیسک های با قطر ۵/۱۱ سانتیمتر بود و سونی به ۱۰ سانتیمتر بسنده کرده بود.

هر کدام از ۲ استاندارد فوق می توانستند ۶۰ دقیقه از موسیقی استریو با نرخ ۱۶ بیت و با فرکانس ۴۴/۰۵۶ هرتز را در خود جای دهند.

ولی این مقدار از دید آقای نوریو اهگا کافی نبود. وی که یک تاجر ابزار الکترونیکی در ژاپن بود و برای خوانندگی اپرا هم تعلیم دیده بود، پس از اینکه از کیفیت پایین ضبط صوت سونی به آن شرکت تحت یک نامه شکایت کرد، به استخدام سونی درآمد و پس از گذشت زمان در سال ۱۹۸۲ مدیر شرکت سونی گردید. وی که علاقه خاصی به موسیقی کلاسیک داشت، اصرار داشت که باید سمفونی نهم لودویگ وان بتهوون را بر روی یک دیسک فشرده جای داد.

به گفته فیلیپس: طولانی ترین اجرا ۷۴ دقیقه به طول انجامید ... موسیقی که در فستیوال شهر بایروت آلمان در سال ۱۹۵۱ به رهبری ویلهلم فورت ونگلر اجرا گردید را نمی شد در ۶۰ دقیقه جای داد.

و این بود سرآغاز دیسکهای ۱۲ سانتیمتری که ۷۴ دقیقه ظرفیت داشتند، استانداردی که متاثر از نواخ آلمانی و ژاپنی ایجاد شد.